

Sygn. akt V CSK 196/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku W. S.

przy uczestnictwie M. S.

o stwierdzenie potrzeby umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym bez zgody,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki

od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 158/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej odpowiednio adwokat B. B. i adwokatowi R. M. kwoty po 120 (sto dwadzieścia) zł powiększone o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce i wnioskodawcy w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik uczestniczki postępowania złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 grudnia 2014 r., w którym oddalono apelację, tej uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 4 marca 2013 r. Postanowieniem tym uznano potrzebę przyjęcia uczestniczki postępowania do leczenia w szpitalu psychiatrycznym bez jej zgody.

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. z 2011 r., nr 231, poz. 1375 ze zm.; cyt. dalej jako „ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r.”). Wskazywano także na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 42, 46 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. w wyniku oparcia rozstrzygnięcia na wnioskach biegłych, zawartych w opiniach uzupełniających, a nie na własnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wyjaśniła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po zanalizowaniu treści zaskarżonego postanowienia, treści postanowienia Sądu pierwszej instancji, treści skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz treści odpowiedzi na skargę (k. 500 – 507 akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o umieszczenie uczestniczki w szpitalu psychiatrycznym bez jej zgody nie zachodzi przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W świetle bardzo szczegółowych i pogłębionych ustaleń Sądów meriti dotyczących obecnego stanu zdrowia, przyszłej prognozy tego stanu, szans związanych z leczeniem szpitalnym uczestniczki, jej sytuacji osobistej i możliwości samodzielnego zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, nie można przekonywająco twierdzić, że nie

było uzasadnionych podstaw do zastosowania art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 520 § 1 k.p.c. i § 11, 13, 20 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).